

LIMEN 5

Altera Vita Non Est Metaphora.

Sunt locutiones quibus leviter utimur.

"Renatus mihi videor."

"Denuo incepti."

"Nova vita fuit."

Plerumque metaphorae sunt.

Figurae verborum.

Modi elegantes mutationem narrandi.

Deinde sunt tempora quibus illa verba
translata esse desinunt.

Et propria fiunt.

Diu vitam quasi lineam continuam finxeram.

Cum summis et imis.

Cum festinationibus et moris.

Cum successibus et difficultatibus.

Sed semper eandem lineam.

Semper idem iter.

Deinde venit dies quo intellexi vitam
interrumpi posse corpore non moriente.

Interrumpi potest imago mundi.

Identitas.

Securitas.

Consilium.

Imago sui.

Et cum accidit, homo qui ex altera parte
emergit numquam idem est ac is qui
intraverat.

Initio resistere conamur.

Quod servari potest servare conamur.

Reficere.

Rursus aedificare.

Ad solita redire.

Motus naturalis est.

Ego quoque idem feci.

Continuitatem recuperare volebam.

Quod ruptum erat religare volebam.

Ad pristinum redire volebam.

Deinde intellexi aliquid acceptu difficile.

Pristinum iam non erat.

Et inutile erat id sectari.

Hoc est unum e carissimis vitae praeceptis.

Nam parvum luctum poscit.

Luctum eius quod eramus.

Saepe de hominibus quos amittimus loquimur.

Multo minus de identitatibus quas amittimus.

Attamen eae quoque funus merentur.

Est tempus quo esse desinis filius qui eras.

Negotii peritus qui eras.

Vir qui eras.

Femina quae eras.

Est tempus quo una nostri forma munus suum
absolvit.

Et alteri rei locum cedit.

Cum illud tempus transirem, non statim
animadverti.

Putabam discrimen esse.

Intervallum.

Casum.

Non nisi postea intellexi me mutationem
transire.

Differentia ingens est.

Discrimen est quod finire cupis.

Mutatio est quae te in perpetuum transformat.

Memini tempus quo omne certum suspensum
videbatur.

Vetera responsa iam non valebant.

Vetera instrumenta imparia videbantur.

Etiam quaedam proposita significationem
amiserunt.

Sensus erat animum sollicitans.

Quasi per loca nota ambulare et invenire
omnes vias cursum mutavisse.

Aliquamdiu veteribus tabulis viam quaerere
conatus sum.

Nihil profuit.

Nam ego mutatus eram.

Tabulae non erant falsae.

Obsoletae erant.

Hoc accidit in magnis transitibus.

Difficultates non tantum a mundo mutante
oriuntur.

Oriuntur ex eo quod eum oculis praeteriti
temporis interpretari pergimus.

Deinde, lente, aliquid rursus ordinatur.

Non uno die accidit.

Non una hebdomade accidit.

Accidit per centenas parvas correctiones.

Per novas conscientias.

Nova potiora.

Novas quaestiones.

Quodam mane expergisceris et animadvertis
te res aliter observare.

Eisdem res.

Aliis oculis.

Tum demum veram renascendi significationem
intelligere coepi.

Non consistit in iuventute recuperanda.

Non in dolore tollendo.

Non in erratis delendis.

Consistit in nova necessitudine cum omnibus
quae acciderunt creanda.

Cum vulneribus.

Cum timoribus.

Cum iacturis.

Cum occasionibus.

Cum ipso tempore.

Altera vita non ex prioris negatione nascitur.

Ex eius integratione nascitur.

Omne quod eras esse pergit.

Sed praesentia iam non regit.

Fit experientia.

Fit memoria.

Fit materia aedificandi.

Multi renasci quasi spectaculum fingunt.

Ego id aliter vixi.

Ut lentam refectionem.

Later post laterem.

Cogitatio post cogitationem.

Consilium post consilium.

Saepe in silentio.

Saepe sine spectatoribus.

Saepe nemine animadvertente quid accideret.

Attamen accidebat.

In imo rerum.

Tempore procedente alios homines aliter
spectare coepi.

Intellexi paene omnes plus quam unam vitam
vivere.

Non necessario plures vitas corporis.

Plura capita interiora.

Plures identitates.

Plures mutationes.

Vultum spectamus et continuitatem fingimus.

Sed post illum vultum esse possent quinque,
decem, viginti diversae eiusdem hominis
formae.

Omnes verae.

Omnes superstites.

Omnes necessariae.

Fortasse ideo misericordia aetate maior fit.

Nam discimus proelia aliorum inconspicua
revereri.

Intellegimus neminem tantum id esse quod
apparet.

Quisque intra se fert historiam ruinarum et
refectionum.

lacturarum et renovationum.

Mortium imaginariarum et novarum
profectionum.

Retro spectans, illud tempus non exorno.

Non cupio id rursus vivere.

Difficile fuit.

Confusum.

Interdum acerbum.

Sed pretium eius agnosco.

Nam ex illa mutatione natus est aliquis qui
antea non erat.

Aliquis magis conscius.

Attentior.

Humanior.

Fortasse minus securus.

Sed multo verior.

Et haec est pars quae valet.

In fine viae, cum iter confectum contemplor,
non unam vitam video.

Duas saltem video.

Priorem in expectationibus aedificatam.

Alteram in intellegentia aedificatam.

Priorem in agendo positam.

Alteram ei quod sumus attentioem.

Priorem scire se credentem.

Alteram audire paratam.

Quapropter titulus huius liminis nullam
exaggerationem continet.

Non est dictum poeticum.

Non est metaphora.

Est rei enuntiatio.

Nam sunt tempora quibus non simpliciter
cursum mutamus.

Vitam mutamus.

Et cum vere accidit, altera vita non est
metaphora.

Est id quod manet postquam prior omnia quae
docere poterat docuit.